

Tečka na obzoru

Mango, pomyslel si Petr. *Skvělá zbraň.*

Vyhublý opálený kluk v roztrhaném tričku a v kalhotách s otřepaným okrajem na odřených kolenou si odhrnul rozčuchanou kšticí rezavých vlasů z čela. Když se sehnul a sebral z písečné půdy kulaťoučký červenožlutý plod velikosti pomeranče, svezly se mu vlasy zase zpátky do očí. Mango bylo přezrálé a rozměklé, nebylo už k jídlu. Ale skvěle se hodí k tomu hodit ho pěkně z velké výšky někomu rovnou na hlavu. A Petr moc dobře věděl na čí hlavu ho chce shodit.

Se sladce vonícím mangem v levé ruce zdvihl Petr pravou nad hlavu a namířil ukazováčkem k obloze, odrazil se a vyletěl vzhůru. Byl to efektní start, a úplně zbytečný: Petr, po třech měsících trénování, mohl lehce odstartovat v jakékoliv pozici. Ale rád dělal na ostatní chlapce dojem.

„Petře!“ křičel malý James a běžel k mangovníku. Za ním utíkali ostatní Ztracenci, jak si teď říkali – Prentiss, Thomas a poslední vzadu Tloušťík Ted.

„Kam letíš?“ zeptal se James a hlásek mu přeskakoval vzrušením.

„Navštívit piráty,“ oznámil Petr. „Musím jim jen něco doručit.“ Natáhl ruku se štavnatým přezrálým mangem.

„Můžu jít s tebou, prosím?“ škemral James.

Petr dlouho nic neříkal. Bylo slyšet jen vlny rozbíjející se o útes na vzdáleném konci laguny. Za chvíli řekl Petr váhavě: „Myslím, že ne, Jamesi. Ty neumíš... chci říct... však víš.“

„Jo, vím,“ přikývl James. „Neumím létat.“

Řekl to nevzrušeně, ale Petr v jeho pohledu dobře viděl obvyklé zklamání. Viděl ho i na tvářích Prentisse a Thomase, zatímco na tváři Tloušťíka Teda viděl jen rozmazanou dužinu z manga, protože Tloušťík Ted se rozhodl, že je čas na svačinku. (Pro Tloušťíka Teda byl *vždycky* čas na svačinku.)

Petr se chvíli vznášel na místě, cítil se trochu provinile. Poslední dobou to stále víc vypadalo, že si ta největší dobrodružství užívá jen on sám. Málem se rozhodl vrátit se dolů a zaútočit na zemi, aby se jeho kamarádi k té legraci mohli přidat. Málem...

Ale jít pěšky by trvalo tak *dlouho*, a kdyby šli, piráti by je mohli chytit. Ne, tohle se musí vyřídit ze vzduchu.

„Tady budeš víc v bezpečí,“ utěšoval ho. „Brzy se vrátím! Pak si něco zahrajeme nebo půjdem na hady.“

„Ale,“ namítl James, „já –“

„Promiň!“ přerušil ho Petr, prudce vyletěl nahoru a už se ani neohlédl. Jak letěl nad korunami stromů, měnil se jeho pocit viny v podrážděnost s troškou sebelítosti.

Není to moje vina, že umím létat a oni ne, myslel si. A kromě toho jsou tam dole víc v bezpečí. Copak nevidí, že na ně dávám pozor?

Pohled, který se Petrovi otevřel, když vylétěl mezi dvěma načechranými bílými mráčky vzhůru k zářivě modré obloze, mu vyhnal podobné myšlenky z hlavy. Stoupal vzhůru rovnoběžně s prudkým sklonem temně zeleného svahu hřebene, jenž tvořil jakousi páteř ostrova.

Když vylétěl až nad vrchol, uviděl pod sebou celý ostrov Měkkýšů. Na straně, odkud přiletěl, se rozprostírala rozsáhlá, zářivě modrozelená hladina klidné vody, kterou chlapci nazývali laguna mořských víl. Petr rozeznal na dálku jejich drobné postavy, slunily se na své oblíbené ploché skále. Jedna z postavíček na něj zamávala – nejspíš jejich vůdkyně, které se říkalo Jasnozřivá. Velmi si Petra oblíbila, což ho těšilo, ale zároveň přivádělo do rozpaků.

Petr zamával zpátky a pak pokračoval ve své letecké obhlídce ostrova. Kolem modrozelené vody laguny se obloukem táhla největší pláž ostrova pokrytá jemným, oslnivě bílým pískem a lemovaná kokosovými palmami. Na horním okraji pláže, na malé mýtině na úpatí kopce byl domov chlapců – kupolovitá chatrč z naplaveného dříví pokrytá palmovými listy, kterou postavili s pomocí domorodců kmene Měkkýšů. Čtvrt míle od chatrče byl na větší mýtině podivný obrovský strom, vlastní sídlo Měkkýšů, odkud stoupal kouř z několika ohňů na vaření.

Měkkýši – jejichž náčelníkovi Bojovnému Garnátovi zachránil Petr život – se ukázali být štědrými hostiteli. Naučili chlapce, jak kopím zabíjet ryby a které ryby lovit, jak je vykuchat a upéct, kde vzít pitnou vodu, jak udržovat oheň a co dělat, když vám na hlavu přistane chlupatý skákavý pavouk velikosti veverka – zkrátka všechny základní dovednosti pro přežití na ostrově.

Petr měl podezření, že Bojovný Garnát rozmístil v džungli hlídky, aby chatrč chlapců hlídali pro případ, že by se piráti rozhodli je poctit svou návštěvou. To jim zpočátku dávalo příjemný pocit bezpečí, ale jak ubíhaly týdny a měsíce, byl si Petr čím dál jistější, že

si piráti netroufnou na tenhle konec ostrova, kde nad nimi měli Měkkýši velkou převahu. Jeho obavy se postupně změnily v sebedůvěru a nakonec ve výbojnost. V posledních dnech se bavil tím, že létal přes ostrov k jejich tábořišti a utahoval si z Kníráče Strašlivého, piráta, který kdysi jeho a celý námořní svět tolik děsil.

Ale Petr pro něj vymyslel nové jméno.

Teď se podíval dolů na druhou stranu kopce, k zátocce, které chlapi říkali Pirátská. Na útesu nad zátokou si piráti postavili pevnost, přičáplou stavbu z klád, které byly umně přidržovány zapíchnutými meči a svázané silnými liánami z džungle.

Petr byl už dost vysoko, zastavil se a chvíli se jen na místě vznášel. Ve chvíli, kdy se chystal snést se dolů, uslyšel za sebou zvuk. Jinému člověku by to znělo jako cinkání zvonečků – melodie drobných, dokonale sladěných zvonečků. Petr slyšel cinkání, ale slyšel také uvnitř v hlavě hlas, a ten neříkal nic pěkného. Povzdychl, pomalu otočil hlavu a podíval se na vrcholně nespokojenou maličkou vílu Cilku, zuřivě bzučela stříbřitými křídélky, zarudlé tvářičky zlostí celé zkroucené.

„Já jsem ti neuletěl,“ řekl, přestože dobře věděl, že ano. „Nemůžu za to, že mi nestačíš.“

Další cinkání. Petr ho rázně přerušil.

„Hele, Cilko, nejsi moje máma ani můj táta, žádné rodiče nemám,“ řekl jí. „Nemusím se ti se vším svěřovat. Já se nemusím svěřovat *nikomu*.“

Další cinkání, melodické a už tišší.

„Já to všechno vím,“ přikývl Petr také smířlivěji. „Dokonale rozumím tomu, že tě tu lord Aster nechal, abys na mě dávala pozor a jsem za to vděčný. Ale to bylo dřív, když tohle... tohle *všechno* bylo nové.“ Ukázal na svoje vznášející se tělo, na ostrov pod nimi. „Teď se to změnilo. Naučil jsem se spoustu věcí a dokážu se o sebe postarat sám. Nepotřebuju žádnou vílu, aby mě hlídala –“

Přerušilo ho pronikavé rozzlobené zacinkání. Cilka neměla ráda, když se jí říkalo „víla“, což považovala za znevažování svého původu.

„Promiň,“ omlouval se Petr. „Chtěl jsem říct, že nepotřebuju, aby na mě dávala pozor *ptačí holka*.“

Další cinkání. Kárající.

„Jaké nebezpečí?“ divil se Petr. „Na tomhle ostrově není nic, co by mi dělalo starosti, kromě kapitána Háka tamhle dole, a ten se klepe strachy přiblížit se k naší straně ostrova, má strach z Měkkýšů. A i kdyby přišel, jak mě asi chytí, když umím létat? Přemýšlej o tom, Cilko, nic mi tady nehrozí. Vůbec nic.“

Cinkání zvonečků.

„No, to si myslíš ty,“ řekl Petr. „Ale já s tebou nesouhlasím a nemím poletovat tady nahoře a hádat se s... s *ptačí holkou*.“

Obrátil se k ní zády a naklonil se, aby se připravil na let dolů. Cilka se mu třepetala před nosem a nepřestávala vyzvánět.

„Tak jo,“ přikývl už netrpělivě Petr. „Nemůžu ti bránit, abys letěla se mnou. Jen se mi prosím tě nepleť do cesty.“

Sevřel pevněji mango, vyrazil válečný pokřik a rozletěl se k pevnosti pirátů, plně soustředěný na svůj útočný plán. Byl tak soustředěný na svůj záměr přesně mango zacílit, že přehlédl dvě věci. Jednou z nich byla malá postavička, prodírající se pod ním k vrcholu hory. Kdyby se Petr lépe podíval, viděl by, že je to James, který byl tentokrát odhodlaný nenechat si celou legraci ujít.

Druhá věc, které si Petr nevšiml, byla tečka na obzoru – malý temný stín daleko na moři.

A tečka se pomalu, pomaloučku zvětšovala.